

Głos Nauczycielski

CENTRALNY ORGAN ZWIĄZKU ZAWODOWEGO NAUCZYCIELSTWA POLSKIEGO

Nr 48

WARSZAWA, 30 LISTOPADA 1952 R.

CENA GR 25

Realizacja Programu Frontu Narodowego - naczelne zadanie Rządu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

(Przemówienie Prezesa Rady Ministrów na posiedzeniu Sejmu w dniu 21.XI.1952 r.)

Wysoki Sejmie!
Pragnę w imieniu wybranego przez Was, Obywatela Posłowie, Rządu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej złożyć gorące podziękowanie za to jednomyślne i zaszczytne zaufanie, którym obdarzają ten Rząd uchwały Sejmu i wypowiedzi przedstawicieli zespołów poselskich. Nakłada na szczególnie obowiązek i szczególną odpowiedzialność na Radę Ministrów, na każdego z członków Rządu, na podległy kierownictwu tego Rządu aparat państwowy. Chciałbym zapewnić Wysoki Sejm i cały naród polski, że Rząd, któremu mam zaszczyt przewodniczyć, w pełni zdaje sobie sprawę z wagi obowiązków, włożonych nań mocą uchwały Sejmu.

Po raz pierwszy powołany do kierowania państwem Rząd otrzymuje tak jednomyślne i wszechstronne poparcie całego Sejmu jako najwyższego organu władzy państwowej i wyraziła wolę narodu. Jest to dobitnym wyrazem nowej sytuacji, nowego układu stosunków społecznych i politycznych w naszym kraju. Wybory w dniu 26 października, w których wyniku rozpoczęła się działalność Sejmu obywatelskiego i wyłonione z jego woli naczelnym organem państwa i administracji państwowej, były niezwykłym, przełomowym wydarzeniem dla życia i rozwoju naszego narodu. Naród polski wypowiedział w tych wyborach swoją wolę w sposób tak zdecydowany, powszechny i jednolity — jak nigdy w poprzednich okresach swej historii. Oczywiście, nigdy przedtem nie było warunków, które by dawały narodowi naszemu możliwość takiego wyrażenia swych uczuć, swej siły wewnętrznej, swej jedności moralno-politycznej, swej postawy wobec najdonioślejszych spraw i zagadnień życia narodowego. Jasne jest jednak, że ta potężna i doniosła manifestacja niezłomnej jedności

i solidarności naszego narodu stwarza nową sytuację społeczno-polityczną, a zatem stawia przed powołanym dziś przez Sejm Rzędem nowe zadania, nakłada nań szczególną odpowiedzialność.

Jak wyrazić główną treść tych zadań? Sądzę, że najsluszniej będzie sformułować te zadania jako realizację programu Frontu Narodowego.

Podstawą ideologiczną wyborów październikowych, sztandarem, który zdołał skupić i zjednoczyć cały naród — był Program Frontu Narodowego. Sejm obywatelski jest wyrazem całkowitego i powszechnego zwycięstwa idei Frontu Narodowego. Wyłoniony przez Sejm Frontu Narodowego Rząd Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej winien być zatem rzędem realizacji Programu Frontu Narodowego (okłaski).

Przypomnijmy w skrócie naczelne wytyczne tego programu.

Walczymy o szybkie uprzemysłowienie naszego kraju na bazie nowoczesnej techniki. Jest to jedyny i niezawodny sposób likwidacji wieloletniego zacofania naszej gospodarki, warunek stałego podnoszenia wycieczki naszego życia, naszego dobrobytu, naszej kultury. Szybkie uprzemysłowienie kraju w oparciu o nową technikę to podstawowy warunek nieustannego wzrostu sił naszego państwa ludowego, zaś umacnianie siły państwa — to niezawodna rekwizycja umocnienia niepodległości i suwerenności Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, to stałe podnoszenie jej roli, jej znaczenia, jej wkładu w ogólnoswiatowe dzieło walki o pokój.

Zyjemy w okresie pogłębiającego się w całym świecie rozkładu starego systemu gospodarki kapitalistycznej. Klasy pasywno-paszywne w pogoni za najwyższym zyskiem same zostrzają i przyspieszają kryzys tego systemu. Grabiąc bezlitośnie podpora-

wane sobie narody, imperialiści rozpętują gorączkę zbrojeń, organizują bloki wojenne, szerzą zbrodniczą psychozę masowego ludobójstwa, odbudowują rozbite szczytki hitlerowskiego Wehrmachtu w celu podszyczenia do nowych napaści, między innymi i na nasz kraj. Ale naród polski nie jest dziś izolowany i bezbronny, jak przed wrześniem 1939 roku. Naród polski jest dziś czynnym współtwórcą nowej epoki wielkich przeobrażeń społecznych, które ogarnęły już trzecią część globu i oddziałyują na cały świat, pobudzając do walki wyzwolenejsze uciśnione narody. Naród polski jest dziś czynnym uczestnikiem najpotężniejszego ruchu postępowego w dziejach ludzkich — wielkiego ruchu obrońców pokoju, który ogarnia swym zasięgiem olbrzymią większość ludzkości. Naród polski szczytowi się dziś niezłomnym przykładem i przyjaźnią z narodami Wielkiego Związku Radzieckiego i krajów demokracji ludowej.

Nigdy w swych dziejach Ojczyzna nasza nie była tak jak dziś potężnie i niezawodnie sprzymierzona z najbardziej postępowymi siłami świata, broniącymi nowych zasad pokojowego współżycia międzynarodowego, szczerzej współpracy, całkowitego równouprawnienia, wzajemnego poszanowania i braterskiej pomocy. Dzięki przyjaźni i przyjaźni z narodami ZSRR Polska Rzeczypospolita Ludowa czuje się nie tylko bardziej niż kiedykolwiek zabezpieczona przed napaścią imperialistów, neonhitlerowców i ich amerykańskich patronów, ale korzysta z wielkiej, bezinteresownej, serdecznej pomocy Wielkiego Kraju Rad w rozwoju swego przemysłu, swej gospodarki, w przyswajaniu sobie wspaniałych osiągnięć nauki i techniki radzieckiej. Szczególnym, braterskim i niezrównanym wyrazem pomocy narodów radzieckich, prze-

pięknym przejawem serdecznej troski Wielkiego Przyjaciela Polski — Józefa Stalina — o szybszą odbudowę naszej stolicy jest wspaniałomyślny i szlachetny dar Rządu Radzieckiego dla Warszawy — budowa wielkiego Pałacu Kultury i Nauki (okłaski). Niech mi więc będzie wolno z tej trybuny naszego Sejmu przesłać narodom radzieckim i ich Wielkiemu Wodzowi gorące uczucia wdzięczności i braterskiego pozdrowienia w imieniu naszego narodu (burzliwe i długotrwałe okłaski).

Realizacja programu Frontu Narodowego wysuwa przed Rzędem jako czołowe zadanie nieustanne pogłębianie przyjaźni i współpracy z narodami państwa socjalistycznego i krajów wyzwolonych z jarzma kapitalizmu — jako najważniejszej rekwizycji zwycięstwa w walce o utrwalenie pokoju i zabezpieczenie niepodległości Polski Ludowej.

Stojąc na straży historycznych interesów narodu, jego bezpieczeństwa i suwerenności, uważamy równocześnie za swój najwyższy obowiązek czynić wszystko, co jest w naszej mocy, aby podnosić się stopą życia i kultury, aby jego potrzeby materialne i kulturalne były zaspokajane coraz lepiej.

Od czego zależy tempo naszych osiągnięć w tym kierunku?

Zależy ono od czynnego poparcia przez cały naród wysiłków Rządu zmierzających do uruchomienia wielkich rezerw tkwiących w naszej gospodarce, w naszym życiu.

Szybki rozwój przemysłu jest główną dźwignią rozwoju wszystkich dziedzin gospodarki narodowej i zwłaszcza rolnictwa, które odziedziczyliśmy po dawnym ustroju kapitalistycznym — obszarom w stanie szczególnie zacofanym. Podnoszenie poziomu sił wytwórczych we wszystkich dziedzinach gospodarki narodowej — to warunek szybkiego wzrostu dobrobytu materialnego i kultury całego społeczeństwa. Praktycznym zadaniem prowadzącym do tego celu jest:

— stałe podnoszenie wydajności pracy zarówno w przemyśle, jak w rolnictwie i innych dziedzinach gospodarki narodowej;

— rozwój współzawodnictwa socjalistycznego i przerwanościami w pracy, umacnianie ofiarności i odpowiedzialności całej załogi zakładów przemysłowych za terminowe wykonanie planów produkcyjnych;

— pogłębianie ruchu racjonalizatorów i wynalazców, najlepszego wykorzystania urządzeń przemysłowych i nowej techniki;

— walka z marnotrawstwem surowców, materiałów, paliw i energii;

— walka z brakrobustwem i o coraz lepszą jakość wytworów produkcyjnych;

— szybki wzrost mechanizacji i wyższej techniki w rolnictwie przez rozwój spółdzielni produkcyjnych i państwowych ośrodków maszynowych;

— umacnianie spójności między miastem i wsią;

— walka ze spekulacją i wszelkimi pozostałościami wyzysku mas pracujących;

— walka o zwycięskie wykonanie wielkich historycznych zadań naszego Planu 6-letniego.

Droga, którą kroczyć będzie powołany dziś Rząd, będzie drogą codziennej troski o człowieka pracy, będzie drogą nieubłaganej walki ze skodnictwem i wszelką wrogą działalności, będzie drogą stanowczego tępienia bezmyślności i tępoty, bezduśności i biurokratyzmu, które wciąż jeszcze tyle szkód powodują w naszym życiu.

Prowadzić będziemy nieubłaganą walkę z wszelkimi agenturami, które usiłują podkopywać siłę i zwartość naszego Państwa Ludowego, ze wszelkimi ekspozyturami wrogich ośrodków imperialistycznych: amerykańskich czy watykańskich, winowskich czy wuerenowskich, trockistowsko-tifowskich czy syjonistycznych.

Naszym niezawodnym oparciem we wszystkich wysiłkach na tej drodze jest rosnąca wciąż aktywność społeczna milionów mas pracujących. Coraz powszechniejszy czynny udział milionów Polaków w tworzeniu życia i rozwoju naszego kraju, w umacnianiu naszego Państwa, w kształtowaniu naszej przyszłości.

Pragnę zapewnić Was, Obywatela Posłowie, że powołany przez Was Rząd Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej czynić będzie wszystko, aby nie zawieść Waszego zaufania, aby oprzeć swoją pracę na poparcie całego narodu. Wspólnie z milionami robotników i chłopów pracujących, w oparciu o rosnącą aktywność tych mas, o wspólny udział w życiu naszego Państwa milionów mężczyzn i kobiet, w oparciu o wspaniałe entuzjazmy twórczy milionów młodych budowniczych Polski Ludowej, w oparciu o pogłębiającą się wciąż jedność moralno-polityczną naszego narodu — czynić będziemy wszystko, aby wytrwała, odważna praca dla Ojczyzny umacniała wciąż jej siły, budować wspólnym porękawem naszych gorących dla niej uczuć i codziennego dla niej wysiłku szczęście i wielkość Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (długotrwałe, burzliwe okłaski).

wych mas naszego narodu w wielkich plebiscytach na rzecz sprawy pokoju, w szerokiej, powszechnej niemal dyskusji ogólnonarodowej nad Konstytucją, wreszcie w potężnym swą niezrównaną wymową wyniki wyborów do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej na platformie Frontu Narodowego. W tym powszechnym wzroście aktywności społecznej, w rosnącej zdolności mobilizacyjnej mas, w pogłębiającej się jedności narodu — tkwi niezwykła siła naszego ustroju, siła naszego Państwa Ludowego. Coraz liczniejsze miliony obywateli naszego kraju łączą się w dążeniu do budowy coraz bardziej dostatniego, kulturalnego, pełnego godności i dumy życia człowieka pracy w naszej umiłowanej Ojczyźnie.

Pogłębiając tę rosnącą jedność i aktywność milionów Polaków, umacniając ze wszech miar ich czynny i świadomy udział w budowie nowego życia — oto wielkie i naczelne zadanie polityczne wyłonione dziś przez Sejm Rządu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Z potężnych i niezwykłych źródeł rosnącej energii społecznej mas Rząd ten czerpać będzie siły w swej codziennej pracy.

Pragnę zapewnić Was, Obywatela Posłowie, że powołany przez Was Rząd Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej czynić będzie wszystko, aby nie zawieść Waszego zaufania, aby oprzeć swoją pracę na poparcie całego narodu. Wspólnie z milionami robotników i chłopów pracujących, w oparciu o rosnącą aktywność tych mas, o wspólny udział w życiu naszego Państwa milionów mężczyzn i kobiet, w oparciu o wspaniałe entuzjazmy twórczy milionów młodych budowniczych Polski Ludowej, w oparciu o pogłębiającą się wciąż jedność moralno-polityczną naszego narodu — czynić będziemy wszystko, aby wytrwała, odważna praca dla Ojczyzny umacniała wciąż jej siły, budować wspólnym porękawem naszych gorących dla niej uczuć i codziennego dla niej wysiłku szczęście i wielkość Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (długotrwałe, burzliwe okłaski).

Z WOLI NARODU

Gdy w salach smaczku sejmowego obrony przez cały naród Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej rozpoczął swe obrady — oczy wszystkich Polaków skierowały się na Warszawę. Wszyscy obywatele, którzy przez oddanie swych głosów na listę Frontu Narodowego zdecydowali o składzie obecnego Sejmu, ze zrozumiałym zainteresowaniem i wielką uwagą śledzili przebieg obrad. Dzisiaj, po zakończeniu pierwszej sesji sejmowej, cały naród z radością i dumą wita jako słuszną i głęboko sprawiedliwą pierwsze akty ustawodawcze najwyższego przedstawicielstwa narodu.

nego wojownika o pokój, Prezesa PAN i członka Związku Nauczycielstwa Polskiego — profesora Jana Dembowskiego.

Nowoutworzony rząd Polski Ludowej z Prezesem Rady Ministrów Bolesławem Bierutem na czele obejmuje kierownictwo państwem w okresie nowej sytuacji, w nowym przełomowym etapie rozwoju naszego narodu, powstającym w wyniku wyborów do Sejmu, odbytych w dniu 26 października 1952 r. „Niezwykłym, przełomowym wydarzeniem dla życia i rozwoju naszego narodu” nazwał wybory Prezes Rady Ministrów Bolesław Bierut w swym przemówieniu sejmowym z dnia 21 listopada br.

Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej jest wynikiem i wyrazem całkowitego zwycięstwa idei Frontu Narodowego, dlatego też Rząd wyłoniony przez ten Sejm jest rzędem realizacji Programu Frontu Narodowego. Wielkie i trudne są zadania wytyczone w Programie Frontu Narodowego, równie więc wielkie i trudne stają zadania przed nowoobranym Rzędem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Naczelnym postulatem tego programu jest szybkie uprzemysłowienie naszego kraju na podstawie nowoczesnej techniki. W szybkim uprzemysłowieniu, w likwidacji odwiecznego zacofania kraju naród widzi jedyną drogę do ustawnego podnoszenia siły i bogactwa naszego państwa, umacniania niepodległości i suwerenności narodu, stałego wzrostu dobrobytu i kultury obywateli.

Tym wielkim planem, wieszczącym piękny i jasny przyszłość dla naszej Ojczyzny, zagrożą amerykański imperializm i szpiegostwo budujące neonhitlerowski Wehrmacht, w opętanej pogoni za zyskami pracy do nowej masakry światowej. Dlatego też zadaniem wielkim i zasadniczym jest dalsze umacnianie więzów braterstwa i przyjaźni, które łączą nasz kraj ze Związkiem Radzieckim i z całym obozem pokoju, demokracji i socjalizmu.

„Dzięki przyjaźni i przyjaźni z narodami ZSRR — oświadczają towarzysze Bierut — Polska Rzeczypospolita Ludowa czuje się nie tylko bardziej niż kiedykolwiek zabezpieczona przed napaścią imperialistów, neonhitlerowców i ich amerykańskich patronów, ale korzysta z wielkiej, bezinteresownej, serdecznej pomocy Wielkiego Kraju Rad w rozwoju swego przemysłu, swej gospodarki, w przyswajaniu sobie wspaniałych osiągnięć nauki i techniki radzieckiej.”

Prezes Rady Ministrów Bolesław Bierut podkreślił, że stała troską nowego Rządu — Rządu Frontu Narodowego — będzie, obok zabezpieczenia naszej siły ekonomicznej, bezpieczeństwa i suwerenności, także podnoszenie stopy życiowej człowieka pracy oraz pełniejszą zaspokajanie jego potrzeb materialnych i kulturalnych.

„Droga, którą kroczyć będzie powołany dziś Rząd — oświadczają towarzysze Bierut — będzie drogą codziennej troski o człowieka pracy, będzie drogą nieubłaganej walki ze skodnictwem i wszelką wrogą działalnością, będzie drogą stanowczego tępienia bezmyślności i tępoty, bezduśności i biurokratyzmu, które wciąż jeszcze tyle szkód powodują w naszym życiu.”

„Broniąc dobroczyńcy narodu polskiego w jego walce o budowanie lepszego jutra, „Prowadzić będziemy nieubłaganą walkę z wszelkimi agenturami, które usiłują podkopywać siłę i zwartość naszego Państwa Ludowego, ze wszelkimi ekspozyturami wrogich ośrodków imperialistycznych: amerykańskich czy watykańskich, winowskich czy wuerenowskich, trockistowsko-tifowskich czy syjonistycznych.”

ALEKSANDER ZAWADZKI
Przewodniczący Rady Państwa

Głębokie i szczerze wzruszenie ogarnęło nas wszystkich, gdy usłyszeliśmy, że stiermany państwowej, najbardziej odpowiedzialnie stanowisko i najtrudniejsze obowiązki Prezesa Rady Ministrów Sejm powierzył wypróbowanemu przywódcy klasy robotniczej, umiłowanemu przez cały naród Bolesławowi Bierutowi.

Nie ma Polaka, szczerzego patrioty, któremu nie byłaby bliska i droga postać Bolesława Bieruta, bohaterskiego żołnierza i wodza polskiej klasy robotniczej, kierownika podziemnej Krajowej Rady Narodowej, która w upórność no hitlerowskiej okupacji nieustraszenie wytrzymała drogę i budowała zrzęby przyszłej Ludowej, Niepodległej Polski, droga nam jest postać Pierwszego Budowniczego Polski Ludowej, Polski wyróżnionej przez najlepszych synów ojczyzny, naszego Prezydenta, jak go nazwał lud, zaprawionego w bojach sternika państwa, który potrafił zespolić cały naród pod sztandarem Frontu Narodowego i poprowadzić go do zwycięskiej walki o socjalizm. Fakt, że Prezesem Rady Ministrów został Bolesław Bierut, szczególnie wielką radością napelnia nas, nauczycieli polskich, którzy nieraz już mieliśmy okazję przekonać się o wielkiej trosce, jaką pierwszy obywatel Polski Ludowej okazuje kulturze i oświacie, a w szczególności nauczycielowi polskiemu. Z wielkim zadonowaniem przyjęło nauczycielstwo powołanie na stanowisko Przewodniczącego Rady Państwa tow. Aleksandra Zawadzkiego, wypróbowanego działacza robotniczego i opiekuna ZNP, a dziś żywo interesującego się pracą nauczyciela. Również radosną wiadomością był dla nas fakt wybrania na stanowisko Marszałka Sejmu wybitnego uczonego polskiego, niestrudzo-

aktywnej i ofiarnej pomocy wszystkim Polakom, wszystkich obywateli naszego państwa ludowego. Wraz z robotnikami i chłopem tej aktywnej pomocy udzielimi i my, nauczyciele, którzy całkowicie i z całą świadomością przyjmujemy słowa tow. E. Ochaba wygłoszone w dyskusji sejmowej: „Jesteśmy niezłomnie przekonani, że wraz z Sejmem okazą nam Rządowi najaktywniejsze poparcie milionowe masy polskiego ludu pracującego, który głęboko kocha towarzysza Bieruta, bezgranicznie mu ufa i wie, że pod przewodnictwem tego wielkiego syna klasy robotniczej, wielkiego nau-

Prof. JAN DEMBOWSKI
Marszałek Sejmu

czytela naszego narodu pójdziemy ku nowym, jeszcze wspanialszym zwycięstwom, ku słonecznemu, socjalistycznemu jutru.”

Syją gorącą chęć dopomoczenia Rządowi w wykonaniu wielkich zadań możemy zadokumentować przez wzmocnienie wysiłków w walce o jak najlepsze wyniki nauki i wychowania w szkole, o dalszy nieustanny wzrost wiedzy ideowo-politycznej i zawodowej. Szczególną uwagę zwracać będziemy na wychowanie młodzieży w duchu płomiennego patriotyzmu, budzenie w niej poczucia dumy z osiągnięć naszej Ojczyzny i chęć pomaganania jej przez niestrudzoną i ofiarną realizację Programu Frontu Narodowego. Wykorzystamy wielkie walory wychowawcze tkwiące w samym przebiegu pierwszej sesji sejmowej na lekcyjach wychowawczych, nauki o Konstytucji, na zajęciach pozalekcyjnych, zapoznamy młodzież z postaciami czołowych przedstawicieli naszego Sejmu, Rządu i Rady Państwa, opowiemy jej o ustawach podjętych przez Sejm, zrodzonych ze szczerzej troski o dalszy rozwój naszej Ojczyzny, będących górnym staniem rosnącej siły naszego Ludowego Państwa.

Wyrazem siły naszego Państwa Ludowego jest wielkoduszny akt uchwalony przez Sejm szerokiej amnestii dla upamiętnienia uchwalenia Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Ludziom, którzy słusznie skazani zostali za przestępstwa, ale którzy mogą wrócić na drogę uczciwej pracy, ustawo o amnestii, dając im możliwość zmiany kierunku, daje możliwość szybkiego powrotu do normalnego życia.

Cała Polska jest przekonana, że Bolesław Bierut pokieruje państwem w ten sposób, iż Wielki Program Frontu Narodowego zostanie chlubnie zrealizowany — dla szczęścia i chwały naszej ludowej ojczyzny.

Pod sztandarem walki o umocnienie pokoju

Dzisiaj rozpoczyna swe obrady II Ogólnopolski Kongres Obrońców Pokoju. Będzie to etap przygotowawczy do Kongresu Narodów we Wiedniu. Delegaci, reprezentujący cały nasz naród, w atmosferze poważnej i twórczego zapалу obradować będą nad podsumowaniem wkładu, jaki już wniosliśmy do walki całej ludzkości w obronie pokoju, i wytyczaniem dalszych dróg, wskazywaniem metod, które uskokrotnie silą naszego ataku przeciwko podżegaczom wojennym, śmiertelnym wrogom narodu polskiego.

Wszystko, czym żyjemy, co umiłowaliśmy, nasz codzienny trud, nasza wyteżona praca nad budownictwem Polski silnej i zasobnej, Polski socjalistycznej — to właśnie walka o pokój. Hutnik dający szybkość wytopu, nauczyciel kształtujący umysł, światopogląd naszej młodzieży, chłop wypełniający sumieniem swoje obowiązki wobec państwa, pisarz polski trudzący się, by za pośrednictwem obrazów zawartych w kartach swych utworów pomóc w przebudowie świadomości ludzkiej — wszyscy oni pomnażają siłę obozu pokoju, krzyżują plany podżegaczy wojennych.

Jedną z podstaw naszych historycznych osiągnięć minionego ośmioletnia jest fakt, że — jak stwierdza Program Frontu Narodowego — w walce o pokój, o zabezpieczenie niepodległości i granicy naszego państwa z wielkimi siłami broniącymi pokój, niezawodnym narzędziem i postępowym. Wrogiem naszym jest obóz wojny. Wrogiem naszym, śmiertelnym wrogiem, jest spisek amerykańsko-hitlerowski, czujący swoją całość naszych ziem, knując złośliwie plany napaści na naszą Ojczyznę i inne kraje obozu pokoju. Nienawidzimy ludobójców amerykańskich, którzy masakrują cywilną ludność Korei i signeli do obydnie broni bakteriologicznej. Nasze wspaniałe budownictwo, nasze sukcesy produkcyjne są odpowiedzią organizatorom nowej wojny.

Jesteśmy ważnym i silnym ogniwem obozu pokoju, któremu przewodzi Związek Radziecki. Wiemy, że nie wolno nam zanieść nadziei i zaufania, jakim obdarzają nas setki milionów ludzi łączących pod imperialistycznym jarzmem. Każdy nasz sukces, każdy zwycięski melunek o wykonaniu narodowych planów gospodarczych — to nie tylko sprawa naszego narodu. Nasze zwycięstwa są źródłem nadziei i etu-

chy dla obrońców pokoju we wszystkich krajach świata imperialistycznego. Oni to właśnie oczekują od nas i wierzą nam, że zrobimy wszystko, by stałe wzmacniać siły naszego kraju, gdyż w ten sposób wzmagamy także ich siły i możliwości.

By nie zawieść zaufania, jakie pokładają w nas wszystkie milijony pokój narodów na całym świecie, musimy stać zacieśnić i wzmacniać sojusze z Związkiem Radzieckim; sojusze ten stanowi nasz nieodparty oręż, wobec którego bezzadnie są nasi wrogowie. On jest naszym puklerzem, on jest gwarancją naszej niepodległości.

Tak się złożyło, że okres przygotowawczy do II Ogólnopolskiego Kongresu Obrońców Pokoju i do Kongresu Narodów w Obronie Pokoju w Wiedniu przypadł na listopadowe tygodnie, które, jak co roku, poświęcone są pogłębieniu przyjaźni polsko-radzieckiej. Te dwie idee, dwa kierunki — walka o pokój i zacieśnienie przyjaźni i sojuszu ze Związkiem Radzieckim przenikają się, łączą się wzajemnie. Jasne i oczywiste są dla każdego Polaka słowa Józefa Stalina, wypowiedziane z trybuny XIX Zjazdu KPZR:

„Co się tyczy Związku Radzieckiego, to jego interesy są w ogóle nieoddzielne od sprawy pokoju na całym świecie.”

Kto usiłuje osłabić nasz sojusz z ZSRR, kto występuje przeciwko Związkowi Radzieckiemu, jest wrogiem pokoju i wrogiem naszej ojczyzny.

Naród polski w dniu wyborów, 26 października, z jednomyślnością nie spotykana dotąd w naszej historii wypowiedział się za Programem Frontu Narodowego. Wypowiedział się więc za programem dalszej rozbudowy gospodarczej i umacniania naszego państwa, za programem pogłębiania naszej rewolucji kulturalnej, za programem obrony pokoju, niepodległości i naszych granic. Historyczne zwycięstwo narodu odniesione w dniu wyborów zostało wywalczone m. in. dzięki wyteżonej, ofiarnej pracy setek tysięcy agitatorów, propagatorów, działaczy tenenowych Frontu Narodowego. Towarzysze Józef Cyrankiewicz ocenając na rozszerzonym plenum Ogólnopolskiego Komitetu Frontu Narodowego wyniki kampanii wyborczej podkreślił ofiarny wkład w nią pracy nauczycieli:

„Na szczególne uznanie — oświadczył on — zasługuje niezmqrdowana, niezwykle ofiarna praca naszych nauczycieli,

którzy tak dobrze zrozumieli swe piękne powołanie i tyle serca i przekonania włożyli w swój trud patriotyczny.”

Ta wysoka ocena zobowiązuje nauczycielstwo, by dziś w dniach kampanii przygotowawczej do II Ogólnopolskiego Kongresu Obrońców Pokoju dalej szczerzynie spełniło swe zadania propagatorów i agitatorów sprawy pokoju zarówno w szkole, jak i w pracy społecznej, w terenie. Nauczycielstwo dysponuje olbrzymimi możliwościami przy popularyzowaniu idei pokoju, przy popularyzowaniu problematyki walki o pokój. Na możliwościach te wskazał m. in. apel Zarządu Okręgowego Związku Nauczycielstwa Polskiego w Poznaniu. Apel wzywa wszystkich nauczycieli woj. poznańskiego do współudziału w kampanii przygotowawczej do Kongresu poprzez nasycanie treści lekcji i zajęć pozalekcyjnych tematyką walki o pokój;

— nasyconie tematyką walki o pokój pracy rad pedagogicznych, organizacji ZMP-owskich, ogniw harcerskich;

— wciąganie do kampanii przygotowawczej szerokich rzesz uczniów.

Pożyteczną rolę spełniać to będzie rozpisanie konkursów na najlepsze prace piśmienne lub rysunki o tematyce pokojowej oraz przypominanie, by ściany naszych szkół zostały przyozdobione w okresie kampanii przygotowawczej afiszami i gazetkami ściennymi poświęconymi problematyce walki o pokój.

Z kampanią przygotowawczą wiązać należy podejmowanie zobowiązań produkcyjnych w szkole, jak wzmocnienie walki o wyniki nauczania, udoskonalenie pracy pozalekcyjnej itp.

Każdy nauczyciel winien się stać czynnym agitaterem i propagatorem sprawy walki o pokój. Ozywienie akcji odczytowej, urządzanie pogadanek związanych z tematyką walki o pokój należy w poważnym mierze do współudziału w tych pracach nauczycielstwa.

„Naród nasz — jak stwierdza Program Frontu Narodowego — pochłonęły ogromną pracę tworzącą, gorąco pragnie zachowania i utrwalenia pokoju.”

Nauczycielstwo polskie swoim czynnym współudziałem w kampanii przygotowawczej do II Ogólnopolskiego Kongresu Obrońców Pokoju wykaże, iż stoi w pierwszym szeregu polskiego oddziału światowej armii walki o pokój.

W ogniu kampanii wyborczej do ZOZ i MOZ wykujemy nowe formy walki o wyniki nauczania

(Z obrad poznańskiego aktywu związkowego)

W niedzielę dnia 23 listopada br. we wszystkich oddziałach powiatowych i grodzkich Związku Zawodowego Nauczycieli Polskiego okręgu poznańskiego odbyły się odprawy przewodniczących i sekretarzy ZOZ (MOZ) oraz aktywu nauczycielskiego, poświęcone kampanii sprawozdawczo-wyborczej.

Narada nauczycielstwa miasta Poznania odbyła się w pięknie udekorowanej sali Technikum Finansowego przy ulicy Śniadeckich 54. W naradzie oprócz aktywu ZOZ i MOZ, przewodniczący i sekretarze ZOZ (MOZ) oraz aktywu nauczycielskiego, poświęcone kampanii sprawozdawczo-wyborczej.

Narada nauczycielstwa miasta Poznania odbyła się w pięknie udekorowanej sali Technikum Finansowego przy ulicy Śniadeckich 54. W naradzie oprócz aktywu ZOZ i MOZ, przewodniczący i sekretarze ZOZ (MOZ) oraz aktywu nauczycielskiego, poświęcone kampanii sprawozdawczo-wyborczej.

Podczas narady kol. Nowaczyk wygłosił referat, w którym ocenił dotychczasową pracę nauczycieli miasta Poznania w szeregach Frontu Narodowego i wskazał najbliższe zadania, jakie stoją przed szkołą i nauczycielstwem na obecnym etapie.

Zarówno w referacie przewodniczącego na temat zadań nauczycieli w chwili obecnej, jak i w dyskusji na czoło wysunęły się sprawy udziału ogniw związkowych w walce o wyniki nauczania i wychowania. Poszczególne ZOZ w Poznaniu poświęcały temu zagadnieniu sporo uwagi, okazało się jednak, że działalność ta jest niewystarczająca, należy dążyć do pogłębienia pracy na tym polu i upowszechnienia metod działania tych ogniw związkowych, które potrafiły postawić ją na odpowiednim poziomie.

Bogate formy pracy ZOZ przy Szkole Podstawowej nr 37 przedstawia koleżanka Zofia Kocorowska. Sprawa wyników nauczania i wychowania rozpatrywana jest tam systematycznie co dwa tygodnie na specjalnych zebraniach, na których analizuje się formy i wyniki pracy poszczególnych nauczycieli. Doświadczeni i lepiej przygotowani do pracy specjaliści poszczególnych przedmiotów udzielają rad i wskazówek młodszemu lub mniej przygotowanemu kolegom.

ZOZ przy szkole nr 37 umiała włączyć do współpracy z nauczycielstwem rodziców, którzy chętnie hospitują lekcje, organizują pomoc w pracy domowej słabszym uczniom, odwiedzają domy uczniów z niedobrych ocen, zwracając uwagę i troskę rodziców na konieczność rozszerzenia opieki nad dzieckiem. Wielu rodziców zaangażowało się do pomocy nauczycielstwu w pełnieniu dyżurów podczas przerwy lekcyjnych i w świetlicy szkolnej.

Włączono także do walki o wyniki nauczania aktywność młodzieży, który żywo interesuje się postępami koleżanek, organizuje pomoc słabszym uczniom, omawia wyniki nauczania na swych posiedzeniach. Dużo inicjatyw i energii przejawia młodzież w uruchomieniu i prowadzeniu pod opieką nauczycieli kółek technicznych, jak np. stolarskie i krawieckie, oraz przedmiotowych kółek zainteresowań.

Aktywnie również współpracuje z ZOZ komitet rodzicielski Technikum Finansowego.

wego w Poznaniu, o czym mówił obszernie w dyskusji kol. Górnicki, dyrektor tej szkoły. 25 osób spośród rodziców systematycznie odwiedzało domy uczniów pomagając w zorganizowaniu ich pracy domowej. ZOZ zorganizowała komisję przedmiotową, na których przedyskutowano plany lekcyjne, i omówiono inne bieżące zadania dydaktyczne.

Problem uczniów nie promowanych i nie klasyfikowanych stał się tematem wystąpienia wielu mówców. Kol. Alfons Karge z Wydziału Oświaty MRN przeprowadził analizę tego zjawiska biorąc pod uwagę wyniki klasyfikacji szkół z terenu miasta Poznania. Stwierdził on, że w ub. r. szk. w Poznaniu było 1362 repetentów, co stanowi 4% ogólnej liczby uczniów, a zarazem powoduje konieczność zatrudnienia 40 nauczycieli, którzy mogliby być wykorzystani dla uruchomienia nowych 40 klas. Niepokój jest — zdaniem mówcy — stosunek tych nauczycieli do egzaminów poprawkowych, którymi szafuje się zbyt lekkomyślnie. W roku ubiegłym w Poznaniu było więcej egzaminów poprawkowych, niż wynosiła ogólna liczba wszystkich nie promowanych.

Dyskusja wykazała, że zagadnieniem współpracy nauczycieli z organizacjami młodzieżowymi wymaga udoskonalenia. Nieraz zdarza się tak, że słuszną inicjatywę młodzieży nie zawsze bywa podchwytana przez nauczycieli. Tak np. w szkole TPD nr 2 członek rady drużyny rzucił w dniu harcerza hasło wzmożenia walki o wyniki nauczania. Młodzież podchwyciła to hasło, zaczęła je realizować. Nieświele, grono nauczycielskie — jak to wynikało z wystąpienia kol. I. Baranówny — nie podtrzymało słusznej inicjatywy młodzieży i nie udzieliło jej swej pomocy. Inny przykład braku współpracy, tym razem ze strony Dywizji ZMP z dyrekcjami szkół, przedstawiła kol. Dalezyńska z Liceum Ogólnokształcącego nr 6. Dobrze przykłady pracy drużyn harcerskich w walce o wyniki nauczania, podał kol. Janina Następniakówna, podinspektor Wydziału Oświaty MRN.

Podsumowanie narady dokonał kol. Rebelka, kierownik wydziału propagandy KM PZPR w Poznaniu. Po wskazaniu perspektyw rozwoju oświaty i kultury, jakie nakreślił XIX Zjazd KPZR, mówca zwrócił uwagę na fakt, że i u nas w Polsce szkoła nabiera coraz większego znaczenia stając się najpotężniejszym środkiem kształtowania światopoglądu przysz-

nych pokoleń i najważniejszym czynnikiem w wychowaniu nowego człowieka. Oceniając przebieg narady, wskazał on na słabo przedstawioną w dyskusji pracę ZOZ i MOZ na polu walki o wyniki nauczania i wychowania, choć dorobek na tym polu jest już niemały i należałoby upowszechnić doświadczenia dobrze pracujących ZOZ lub MOZ.

Po naradzie odbyły się występy artystyczne przy udziale orkiestry nauczycielskiej, chóru uczniów Liceum Ogólnokształcącego nr 5 i zespołu choreograficznego uczennic Liceum Ogólnokształcącego nr 2.

Narada spełniła swe zadanie.

Zwróciła uwagę na konieczność przeanalizowania w toku kampanii sprawozdawczo-wyborczej metod walki ogniw związkowych o wyniki nauczania, wskazując na potrzebę zwiększenia naszych wysiłków w pracy na tym polu.

Dyskusja i referat dostarczyły uczestnikom narady kilka przykładowych dobrych praktyk ZOZ i MOZ i urobili ich do dalszej i skutecznej walki w tej dziedzinie.

Uczniowie agitatorami pokoju

Zbliżający się Wiedeński Kongres Narodów w Obronie Pokoju pobudził do ożywionej działalności szkolne koła obronowe pokoju na terenie całego kraju. Jesteśmy w Państwowym Liceum Pedagogicznym nr 3 na Świątkach w Warszawie, w którym kształcą się przyszłe kadry nauczycielskie. Szkolne Koło Obronowe Pokoju zostało zorganizowane dwa lata temu, podczas trwania historycznych obrad II Światowego Kongresu Obronów Pokoju w Warszawie. Od początku należy do niego cała młodzież zakładu. Koło to przewija ożywioną działalność, wydaje specjalną gazetkę ścienną o tematyce pokojowej, dba o propagandę wizualną. W klasach i korytarzach wiszą hasła pokojowe, a świetlica została specjalnie udekorowana z okazji Ogólnopolskiego Kongresu Obronów Pokoju. Członkowie Koła organizują sztafety pokoju, urządzają odprawy grup propagandowych, wart pokój, podejmują zobowiązania w związku z Kongresem Pokoju w Wiedniu, który odbędzie się 12. XII. Młodzież rozumie, że główną formą walki o pokój

— jest praca i budownictwo, dlatego podejmuje zobowiązania produkcyjne. Poprzez zorganizowanie samopomocy koleżeńskie zobowiązano się osiągnąć jak najlepsze wyniki nauczania. „Bo przecież od tego, jak się będziemy teraz uczyć, zależy jakość wykonywanej przez nas pracy zawodowej w przyszłości. Musimy uzyskać gruntowną wiedzę, aby później móc ją w umiejętny sposób przekazać uczniom i wychować ich na dzielnych budowniczych socjalizmu” — takie wypowiedzi słyszymy z ust młodych kandydatów do zawodu nauczycielskiego. W ramach zobowiązań dla uczennic Kongresu Pokoju w Wiedniu uczennice kl. VII wykonały pomoce naukowe z arytymiki i w zakresie I dziesiątki dla kl. I szkoły podstawowej i oświadczyły, że do Ośrodka Metodycznego Uczennic Plątek z kl. IVA zobowiązały się pomagać słabszym koleżankom z matematyki. Nauczyciele też nie pozostali na uboczu, np. kol. Jenke zobowiązała się w ramach zajęć pozalekcyjnych organizować konsultacje z chemii, na których przerabia niektóre partie

materialu ze słabszymi uczennicami. Podobne zobowiązania podjęli i inni nauczyciele. Na tydzień przed rozpoczęciem Kongresu Wiedeńskiego zostaną zorganizowane w szkole warty pokoju.

Do Szkolnego Koła Obronów Pokoju w II Szkole Ogólnokształcącej stopnia podstawowego i licealnego TPD w Warszawie należy ponad 300 uczniów. Tak zwana „trójka pokoju” z jej przewodniczącą, uczennicą Wajcjerówną z kl. IXa, czuwa nad całokształtem pracy Koła. Obecnie stworzono brygadę agitacyjną, w skład której weszło 15 najaktywniejszych uczniów. Ma ona na celu propagowanie idei pokoju wśród młodzieży całej szkoły i w najbliższym środowisku. Również i w tej szkole doceniono znaczenie propagandy wizualnej. Większość klas już przybrała odświętny wygląd. W związku ze zbliżającym się Kongresem Pokoju w Wiedniu widzimy tu gazetki i aktualne hasła pokojowe. W przygotowaniu jest również specjalne wydanie ogólnoszkolnej gazetki ściennej — błyskawicy przedstawiającej osiągnięcia Związku Radzieckiego i krajów demokracji ludowej w walce o pokój. Kl. XI zobowiązała się rozprzestrzeniać około 100 książek o tematyce pokojowej wśród kolegów i ludzi dorosłych. W tej szkole także podjęto zobowiązanie dla uczennic Kongresu Pokoju.

Jednym z zobowiązań jest praca 20-osobowej brygady z kl. Xa przy wykopkach buraków cukrowych w PGR zaborowskim. Również harcerze pragną uczcić Kongres Pokoju. Zorganizowali oni pierwszy w szkole wartę pokoju. Od kl. III zostały już utworzone komisje redakcyjne gazetek ściennych, do których dostarczają artykułów wszyscy uczniowie klas niższych. Wre gorączkowo pracują nad dekoracją poszczególnych klas. Tu i ówdzie widać uczniów umieszczających hasła. Podobny nastrój panuje w wielu szkołach. Młodzież wie, że od wyników walki o pokój zależy jej szczęście i cała przyszłość.

ADAM RZĄSA

SKŁAD RADY PAŃSTWA Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

Na pierwszym posiedzeniu Sejmku Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w dn. 20 listopada 1952 r. jednomyślnie wybrano Radę Państwa w następującym składzie:

NA PRZEWODNICZĄCEGO RADY PAŃSTWA — zastępczo działacza robotniczego i państwowego, posła ALEKSANDRA ZAWADZKIEGO.
NA ZASTĘPCÓW PRZEWODNICZĄCEGO RADY PAŃSTWA — pos. pos.:
JANA DEMBOWSKIEGO, prezesa Polskiej Akademii Nauk, bezpartyjnego;
FRANCISZKA MAZURĘ, sekretarza Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej;
STEFANA IGNARĘ, wicprezesa Naczelnego Komitetu Wykonawczego Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego;
WAŁAWA BARCZOWSKIEGO, przewodniczącego Centralnego Komitetu Stronnictwa Demokratycznego.
NA SEKRETARZA RADY PAŃSTWA: posła MARIANA RYBIKIERA.

NA CZŁONKÓW RADY PAŃSTWA — pos. pos.:
WŁADYSŁAWA KOWALSKIEGO, prezesa Naczelnego Komitetu Wykonawczego Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego;
ROMANA ZAMBROWSKIEGO, sekretarza Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej;
JOZEFA NIECKO, prezesa Rady Naczelnej Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego;
HENRYKA KOŁODZIŃSKIEGO, prezesa Naczelnej Rady Spółdzielczej, bezpartyjnego;
STEFANA MATUSZEWSKIEGO, zastępcę Członka Biura Politycznego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej;
ZYGMUNTA MODZELEWSKIEGO, rektora Instytutu Kształcenia Kadr Naukowych;
WIKTORA KŁOSIEWICZA, przewodniczącego Centralnej Rady Związków Zawodowych;
ALEKSANDRA JUZSKIEWICZA, sekretarza Naczelnego Komitetu Wykonawczego Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego;
ALICJĘ MUSIAŁOWĄ, przewodniczącą Zarządu Głównego Ligi Kobiet.

SKŁAD RZĄDU Prezes Rady Ministrów — BOLESŁAW BIERUT

Wiceprezi Rady Ministrów:
Wiceprezes Rady Ministrów — CYRANKIEWICZ Józef
Wiceprezes Rady Ministrów — DWORAKOWSKI Władysław
Wiceprezes Rady Ministrów — GEDE Tadeusz
Wiceprezes Rady Ministrów — JAROSZEWICZ Piotr
Wiceprezes Rady Ministrów — JEDRZICHOWSKI Stefan
Wiceprezes Rady Ministrów — JASZCZUK Bolesław
Wiceprezes Rady Ministrów — JASZCZUK Bolesław
Wiceprezes Rady Ministrów — MINC Hilary
Wiceprezes Rady Ministrów — NOWAK Zenon
Wiceprezes Rady Ministrów i Minister Obrony Narodowej — ROKOSSOWSKI Konstanty Marszałek Polski

Minister Hutnictwa — ŻEMAJTIS Kiejstut
Minister Kolei — STRZELECKI Ryszard
Minister Kontroli Państwowej — JÓZWIAK Witold Franciszek
Minister Kultury i Sztuki — SOKORSKI Włodzimierz
Minister Leśnictwa — PODEDWORKNY Bolesław
Minister Oświaty — JAROSIŃSKI Witold
Minister Państwowych Gospodarstw Rolnych — CHEŁCHOWSKI Hilary
Minister Poczty i Telegramów — SZYMANOWSKI Wacław
Minister Przemysłu Chemicznego — RUMIŃSKI Bolesław
Minister Przemysłu Drobniego i Rzemiosła — ŻEBROWSKI Adam
Minister Przemysłu Lekkiego — STAWIŃSKI Eugeniusz
Minister Przemysłu Maszynowego — TOKARSKI Julian
Minister Przemysłu Rolnego i Spożywczego — HOFFMANN Mieczysław
Minister Rolnictwa — DĄB-KOCIOŁ Jan
Minister Sprawiedliwości — ŚWIĄTKOWSKI Henryk
Minister Spraw Zagranicznych — SKRZESZEWSKI Stanisław
Minister Szkolnictwa Wyższego — RAPACKI Adam
Minister Transportu Drogowego i Lotniczego — RUSTECKI Jan
Minister Zdrowia — SZTACHELSKI Jerzy
Minister Żeluzgi — POPIEL Mieczysław
Minister — Szeff Urzędu Rady Ministrów — MIJAŁ Kazimierz

Wilhelm Mazurek, kierownik szkoły w Gieraltowicach, przyczynił się wraz z grupą nauczycielską do założenia spółdzielni produkcyjnej w swojej wsi. W Gieraltowicach toczyła się zawiata walka między kulakami a mało- i średniorolnymi chłopami. Przejawy tej walki klasowej uważałem się do zawiata nauczycielskiej wraz z dżiawą szkolną. Co tydzień, w poniedziałki, kierownik przeprowadzał z radą pedagogiczną krótkie odprawy, na których omawiano sposoby zapoznania rodziców poprzez dzieci z korzyściami kolektywnej gospodarki. Dzie-

Traktor zwyciężył kulaka

lono się również najswieższymi wiadomościami z frontu walki o socjalizację wsi. Na wielu lekcjach zajmowano się zagadnieniem walki o współdzielenie wsi czy to poprzez pisanie wypracowań na ten temat, robienie wykresów, rysunków (np. maszyn rolniczych), czy też obliczeniowe wydajności z heklara (na matematycznych). Od kilku już lat kol. Mazurek prowadzi pracę uświadamiającą wśród gromady; w rozmowach indywidualnych wskazuje jaskrawe wypadki wyzysku małorolnych przez bogatych. Tak np. kulacy tej wsi posiadają konie i maszyny rolni-

cze, które wynajmują biednym, lecz w zamian żądają lichwiarskiego „odrobku”. Ujawniła on też wrogie metody kierownictwa gminnego ośrodka maszynowego, które celowo ulokowało posiadane maszyny rolnicze u bogatych chłopów. Ci dysponowali nimi dowolnie, żądając nadmierne wynagrodzenie z heklara (na matematycznych). Od kilku już lat kol. Mazurek prowadzi pracę uświadamiającą wśród gromady; w rozmowach indywidualnych wskazuje jaskrawe wypadki wyzysku małorolnych przez bogatych. Tak np. kulacy tej wsi posiadają konie i maszyny rolni-

„Traktor kieruje się w stronę szkoły. Za nim coraz więcej dzieci i ich rodziców. Wyciągnęłam zegarek i zapytuje chłopów, jak długo trzeba by orać szkolną działkę kołmi. Padają różne odpowiedzi. Wszystkie mówią o roboczo-godzinach. Po kilku minutach działka szkolna była żarana. Dzieci wraz z dorosłymi tłocz się teraz koło zwycięskiego traktora, który kilkanaście razy szybciej zorał ziemię niż dwukonny plug. Stary, siwy chłop, nie mogąc wyjść z podziwu, zapytuje mnie, czy jemu także ten traktor mógłby zorać pole. Ależ oczywiście — mówię — to przecież jest wasz i mój traktor, nasz wspólny, wszystkich mało- i średniorolnych chłopów”.

W tym samym dniu traktor wykonał jeszcze dużo pracy, przy której asystował kierownik wraz z członkami Komitetu Założeńckiego i gromadą roześmianymi, zadowolonymi chłopów, no i oczywiście prawie wszystkich dzieci. Kol. Mazurek pomagał także przy obliczeniach. Okazało się, że traktor pracuje kilkanaście razy szybciej i znacznie taniej. Chłopi teraz zdecydowali się na kolektywną formę gospodarki, opowiadając się na razie za założeniem spółdzielni I typu. Partia przyszła chłopom z dalszą pomocą, powodując usunięcie dotychczasowego kierownika Gminnego Ośrodka Maszynowego i wybór nowego. Zmienił się styl pracy GOM. Wszystkie maszyny rolnicze, ulokowane dotąd u bogatych gospodarzy, rozmieszono u chłopów małorolnych. Obecnie każdy mało- czy średniorolny chłop ma w każdej chwili dostęp do maszyny za godziwą zapłatą.

Walka nie ustała, kulacy wszczęli żywą propagandę fałszywej plotki. Ale chłop są już pewni swego. Przekonała ich cierpliwa, żmudna praca kolektywna nauczycielskiego, przekonała ich pomoc Partii i przekonał ich — traktor.

E. L. Rybnik

Poradnik przedwyborczy

Zadania rad miejscowych w okresie kampanii wyborczej

Celem gruntownego przygotowania zebrania sprawozdawczo-wyborczego w ZOZ (MOZ) rady miejscowej zwolnić posiedzenia, w których poza członkami rady wezmą udział aktywni i świadomi, którzy do znaczący członkowie komisji, względnie delegaci społeczno-bytowi i kulturalno-oświatowi oraz członkowie komisji szkolno-pedagogicznych (produkcyjnych).

Na zebraniach tych należy opracować plan prac przygotowawczych, przydzielić poszczególnym członkom rady i aktywu związkowego ściśle określone zadania oraz ustalić terminy zebrania sprawozdawczo-wyborczego w grupach oddziałowych i zakładowej organizacji związkowej. Zebrania te należy odbyć bezpośrednio po odprawie, zorganizowanej na szczeblu oddziałów.

W planie prac przygotowawczych szczególną wagę należy zwrócić na akcję propagandową wokół kampanii wyborczej.

Komisja względnie delegaci k. o. winni w okresie poprzedzającym zebrania sprawozdawczo-wyborcze organizować wystawy obrazujące osiągnięcia szkoły w dziedzinie walki o wyniki nauczania i wychowania oraz pracy politycznej i społecznej nauczyciela. Należy również organizować wystawki książek i czasopism, szczególnie pedagogicznych, polskich i radzieckich, prac wykonanych przez nauczycieli i uczniów, jak np. pomoce naukowe itp.

Dorobek organizacji związkowej dobrze zobrazują wykresy przedstawiające działalność ZOZ i MOZ w zakresie pracy k. o., działalności społecznej w środowisku i akcji społeczno-bytowej. Celowe byłoby graficznie przedstawienie np. liczby dzieci nauczycieli korzystających z przedszkoli, obozów letnich i kolonii, liczbę udzielonych zapomóg, pożyczek itp.

Szczególną wagę w tym okresie należy zwrócić na wydawanie gazetek ściennych, w których należy popularyzować dorobek i osiągnięcia ZOZ (MOZ) oraz najlepszego aktywu związkowego, wskazując na popełnione błędy w pra-

nych szkołach prywatnych (polskich, ukraińskich, niemieckich i włoskich) niezuczonych od roku 1938, tj. od czasu nacjonalizowania szkolnictwa początkowego. Poziom tych szkół obniżył się katastroficznie.

Po upadku dyktatury Vargas w 1945 roku i po wprowadzeniu ustroju liberalno-konstytucyjnego, szkolnictwo wiejskie w Brazylii stało się przedmiotem rozgrywek w rękach polityków lokalnych. Otwarcie nowej szkoły w jakiejś osadzie i związane z tym zamianowanie sily nauczycielskiej uzależnione zostało od chwilowej koniunktury wyborczej.

Każdy bardziej wpływały naganiacz partyj biorące górze w głosowaniu może w swojej okolicy spowodować otwarcie szkoły elementarnej i umieszczenie w niej protegowanej przez siebie nauczycielki (bez względu na jej kwalifikacje zawodowe) lub też zamknięcie poprzedniej i usunięcie nauczycielki opozycyjnej. Wprowadziło to nieopisaną zamęt w szeregach już i tak mizerne prosperującą szkolnictwa powszechnego. Przetarg politykierski uzależnił wybredzone nauczycielstwo ludowe od czynników nie tylko nie mających nie wspólnego z oświatą, ale zarazem pozbawionych wszelkich skrupułów moralnych i społecznych.

Zarówno federalne ministerstwo oświaty, jak i sekretariaty poszczególnych stanów brazylijskich nie opracowały dotychczas programu nauczania dla szkół wiejskich (escolas rurais), które funkcjonują w warunkach antypodycznie odmiennych od szkół początkowych miejskich.

Większość nauczycieli, prowadzących szkoły elementarne w odległej prowincji, nie wiedziawszy nawet słowie własnych stanów, nie mówiąc już o stolicy kraju — Rio de Janeiro. Wiele z nich nie widziało w życiu własny koleś ani kiną. Do radości należą te, które widziały morze i okręty (a trzeba wiedzieć, że Brazylija posiada 9 tysięcy kilometrów wybrzeża morskiego). Są one prawie pod każdym względem tak zaciętane, jak i ich uczniowie.

Nauczycielstwo szkół powszechnych nie posiada w Brazylii własnych związków zawodowych ani przedstawicieli klasowych w kongresach (stanowych czy federalnym). Nauczycielstwo ludowe nie urządza tu nigdy zjazdów ani wycieczek zespołowych. Równie do rzadkich na ogół wydarzeń zaliczają się wizyty inspektorów w szkołach wiejskich.

Ten pobieżnie naszkicowany stan szkolnictwa ludowego w Brazylii świadczy najwymowniej o stosunkowaniu się ustroju kapitalistycznego do oświaty powszechniej. Wyzłactwienie dostępne bywa jedynie dla bogaczy, masom pracującym pozostają tylko ochłapy. Ilekto do talentów posiada beznadziejnie wśród milionów dzieci wychowanych w zaprędach lasach tropikalnych, podczas gdy bogate miernoty uzyskują dyplomy i tworzą kastę panującą. Sprawdzianem tej sytuacji w szkolnictwie jest przede wszystkim czytelnictwo. Kraj liczy obecnie ponad 50 milionów ludności, a najwyższy nakład, jaki osiągnął w tym roku najbardziej popularny dziennik w Brazylii, wynosił niecałe 150 tysięcy egzemplarzy...

WŁADYSŁAW WOJCIK
TEREZA CRISTINA
Parana, Brazylija

Ministrowie:
Minister Bezpieczeństwa Publicznego — RADKIEWICZ Stanisław
Minister Budownictwa Miast i Osiedli — PIOTROWSKI Roman
Minister Budownictwa Przemysłowego — BABIŃSKI Czesław
Minister Energetyki — JASZCZUK Bolesław
Minister Finansów — DIETRICH Tadeusz
Minister Gospodarki Komunalnej — BARANOWSKI Feliks
Minister Górnictwa — NIESZPOREK Ryszard
Minister Handlu Wewnętrznego — MINOR Marian
Minister Handlu Zagranicznego — DĄBROWSKI Konstanty

J. BINDAS

Ostatnie badania nad twórczością Zeromskiego a praca polonisty

"Twórczość Stefana Zeromskiego jest największym zjawiskiem literackim epoki imperializmu. Pisarz ten potrafił z głęboką pasją i ostrych widzenia dostrzec najważniejsze konflikty otaczające go rzeczywistości i ukazać je w swych utworach jako obrazy do dziś przejmujące, potrafił wyrazić w nich podstawowe dążenia narodu. Dlatego Zeromski zajmuje tyle miejsca w programie szkolnym. Jednocześnie jednak jego droga twórcza jest zagadnieniem w historii literatury bardzo trudnym; trudnym nie tylko dla najstarszego bądź co bądź ucznia (klasa XI), nie tylko dla wyjaśniającego mu to zagadnienie nauczyciela, ale także dla samych badaczy, zajmujących się literaturą epoki imperializmu. Zeromski bowiem dając realizm, nacechowane wielkim, arcyzmiem ujęcie rzeczywistości — niejednokrotnie porywał się na swej drodze twórczej, musiał przetrząsnąć ucześnieca tendencje burżuazyjnej ideologii i burżuazyjnego warsztatu literackiego. Cała jego twórczość stanowiła łańcuch charakterystycznych sprzeczności, które trzeba wyraźnie zauważyć i wyjaśnić. Zadania tego nie potrafiła dokonać burżuazyjna nauka o literaturze; miała ona tylko zafałszować problem na swój użytek.

Właściwa, nowatorska interpretacja pisarstwa Zeromskiego dało dopiero literaturoznawstwo marksistowskie, wykorzystujące zresztą twórczo niektóre, poszczególnie słuszne dostrzeżenia dotychczasowych badań. Poniższe informacje mają na celu wskazanie na te pozycje bibliograficzne,

ne, które mogą pomóc nauczycielowi w pracy, poszerzając wiadomości zawarte w podręczniku szkolnym — a jednocześnie nie zabiorą mu zbyt wiele czasu, nie zmuszą go do znużających studiów nad skomplikowanym niekiedy tekstem naukowym. Nie będzie więc tutaj mowy o opracowaniach trudniejszych (takich, jak np. „Zarys literatury współczesnej” Kazimierza Wyki).

Podstawowa praca, którą należy wymienić, jest zbiorowy tom studiów pt. „Stefan Zeromski”¹⁾ — opracowany zespołowo w Instytucie Badań Literackich, plon sesji naukowej, która odbyła się w dwudziestopięciolecie śmierci pisarza, na jesieni roku 1950. Nie wszystkie jednak z zamieszczonych tam prac można polecić w jednokrotnym stopniu; niektóre z nich nie dają się do pracy szkolnej przystosować. Drugą cenną pozycją naukową stanowią studia do wydawanych przez Spółdzielnię Wydawniczą — Oświatową „Czytelnik” pism Zeromskiego.

Wczesna twórczość Zeromskiego znalazła wyczerpujące opracowanie w jednym ze studiów wymienionego tomu zbiorowego — w pracy Jana Zygmunta Jakubowskiego pt. „Wczesna twórczość Stefana Zeromskiego (od pierwszych opowiadań do „Szyfrowych prac)” (objętość — stron 47). Cennym uzupełnieniem opracowania tego okresu jest umieszczona obok praca Melanii Kierczyńskiej „Rozdział o nas kręci, wrony...” w świetle listów Zeromskiego z 1892 r.”. Praca to nieco trudniejsza, ale bardzo ciekawa, a przy tym krótka (9

stron), toteż nauczyciel dysponujący większą ilością czasu powinien do niej zajrzeć. Pełną i prawidłową analizę „Szyfrowych prac” daje posłowie Janusza Wilhelmięgo do tego utworu²⁾. Konkretnie jest zapoznając się z tym posłowiem, gdyż podręcznik szkolny w tym wypadku nie jest wyczerpujący.

Okres następną twórczości rozpoczyna się „Ludźmi bezdomnymi”. Zawarta w nim zbiorowa praca Zofii Stefanowskiej „Ludzie bezdomni” Zeromskiego jako powieść o filantropii — jest zbyt obszerna i zbyt materiałowa, żeby ją tu polecić. Natomiast skrótem jej, uwzględniającym podstawowe problemy utworu, jest posłowie Stefanowskiej do jego wydanego cytelnikowskiego³⁾. Bardzo warto posłowie to przeczytać. W tymże okresie twórczości Zeromskiego powstają „Popioły”, jedyny z jego utworów historycznych, który jest w szkole szerzej uwzględniany. „Popioły” między innymi dotyczy obszerne (107-stronicowe) studium Kazimierza Wyki: „Zeromski jako pisarz historyczny” — z tomu zbiorowego. Praca to nieźle interesująca, ale trudna i dopiero postępująca niektóre badania. Dlatego polecić wystarczy raczej posłowie Wyki do „Popiołów”⁴⁾. Szkieletu ono to rozwój polskiej powieści historycznej powstaje przed Zeromskim, ale skupia uwagę przede wszystkim na analizie problematyki „Popiołów”. Łatwo na podstawie tego posłowie wybrać do lektury szkolnej ważne i ciekawsze fragmenty utworu.

Dwa następne okresy twórczości Zeromskiego: okres rewolucji 1905 roku i porównawczy niż ideologicznego oraz okres pierwszych lat niepodległego państwa polskiego — to najtrudniejsze do interpretacji etapy tej twórczości. Okres porównawczy charakteryzuje się wzrostem pesymizmu i projektów utopijnych, okres wojenny — chwilowym spiętaniem złudzeń dotyczących własnego, nowego państwa. Z tymi obciążeniami walczy Zeromski w utworach tego okresu, zdobywając się jednocześnie na ostre dostrzeżenie wálki klasowej proletariatu, mimo że z rewolucją w zasadzie nie solidaryzuje się. O tych utworach i o tych trudnościach jest mowa w dwóch referatach tomu zbiorowego: Henryka Markiewicza — „Stefan Zeromski wobec rewolucji 1905 roku” (objętość — str. 37) i Ewy Korzeniewskiej — „Od „Walki z szatanem” do „Przedwiośnia” (objętość — str. 23). Utwory tam omawiane nie wchodzi na ogół do realizacji programu szkolnego. Mimo to warto do tych prac zajrzeć z dwóch względów: 1) to właśnie utwory były najbardziej zakłamanie przez naukę burżuazyjną, z którą nauczyciele starszego pokolenia mieli przede wszystkim do czynienia, 2) bez prawidłowej, wnikliwej interpretacji tych utworów trudno wyjaśnić przełom dokonany w „Przedwiośniu”. Jeśli w szkole jest czas na szczegółową analizę „Walki z szatanem”, to bardzo pomocne przy niej może być posłowie Ewy Korzeniewskiej do tej trylogii⁵⁾.

Etap „Przedwiośnia” — to znów etap walki z wyciętym realizm Zeromskiego. Doskonale wydatnia te zwycięstwa przyczyną analiza powieści studium Henryka Markiewicza o „Przedwiośniu”. Dla użytku szkolnego najpożyteczniejsze jest wykorzystanie ostatniej redakcji tego studium, zawartą w posłowie do „Przedwiośnia” w wydaniu „Czytelnika” z roku 1950⁶⁾. Posłowie to wykracza bowiem poza analizę „Przedwiośnia” — ukazując również zasadnicze linie rozwojowe całej twórczości Zeromskiego. W związku z tym, że „Przedwiośnię”, jako ostatni utwór Zeromskiego, jest też ostatnim etapem pracy szkolnej nad tym pisarzem — posłowie Markiewicza daje się świetnie wykorzystać jako materiał do repetycji wiadomości o pisarzu. Uzupełnieniem takiej repetycji (lub wprowadzeniem do problematyki na pierwszej lekcji — co już zależy od indywidualnego ujęcia pracy nad Zeromskim w szkole) — może być piękny odczyt Kazimierza Wyki, będący również syntezą całości twórczości. (Referat wygłoszony na Akademii ku czci Stefana Zeromskiego, objętość str. 14) — zamieszczony w tomie zbiorowym. Wreszcie — po inne warianty tych samych syntez można skierować czytelnika do ostatnich wykładów Wszechnicy Radiowej.

Zmarła Dorota Kluszyńska

W dniu 22 listopada br. zmarła w Warszawie w wieku lat 78 kol. Dorota Kluszyńska, zasłużona działaczka w dziedzinie opieki nad dzieckiem w Polsce. Nazwisko Doroty Kluszyńskiej znane jest w skali międzynarodowej wśród działaczek postępowych ruchu kobiecego walczącego o prawa kobiety i prawa dziecka. Pełną realizację praw dziecka znalazła Dorota Kluszyńska w Polsce Ludowej, kiedy dziesiątki tysięcy sierot znalazło miejsce w domach dziecka, gdzie mają zapewnione wychowanie i wykształcenie, kiedy walczyliśmy o to, by każde dziecko w wieku szkolnym znalazło się w szkole.

Kol. Dorota Kluszyńska obejmuje w 1948 roku prezuresę TPD, która powstała w wy-

niku połączenia się dawnego RTPD i CHTPD oddając swe siły pracy nad dzieckiem, nad wychowaniem setek tysięcy dzieci zakładów TPD w duchu moralności socjalistycznej w oparciu o światopogląd naukowy. Na tym polu zmarła była nieustraszoną bojowniczką i działaczką. Kol. Dorota Kluszyńska jako poseł brała poza tym czynny udział w pracach parlamentarnych, w komisji oświatowej w poprzednim Sejmie Ustawodawczym, została również wybrana do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z woj. warszawskiego. Tracimy w niej doświadczonego pedagoga i serdecznego opiekuna dziecka ludu polskiego.

Cześć Jej pamięci!

O młodym nauczycielu i bezdusznych biurokratach

Do Redakcji „Głosu Nauczycielskiego” wpłynął list od kol. Jana Stulebka, nauczyciela szkoły podstawowej w Gałkach Kszczonowskich, pow. Opoczno. Kol. Stulebka jest młodym nauczycielem, który pracuje pierwszy rok w szkółce. Wszyscy dobrze wiemy, jaką opieką winny otoczyć takiego nauczyciela władze terenowe. Tymczasem — jak przedstawia się sytuacja kol. Stulebka?

Zatrudniony został w zapadłej wsi, gdzie boryka się z trudnościami materialnymi i nikt nie przychodzi mu z pomocą w ich rozwiązaniu.

W związku z Uchwałą Prezydium Rządu w sprawie bezpłatnych mieszkań dla nauczycieli szkół większych zgłosił się do Prezydium Gminnej Rady Narodowej w Gielniowie z prośbą o załatwienie sprawy opłat za jego mieszkanie. W odpowiedzi na to przewodniczący Gminnej Rady Narodowej odpowiedział mu, że nie nie wie o takiej uchwale. Również GS w Gielniowie nie przeszedł przepisów dotyczących zaopatrzenia nauczycieli w produkty pierwszej potrzeby. Oto nie wydano kol. Stulebłakowi należnej mu na bony mięsno — tłuszczowe słony tylko dwa złote, że zgłosił się po nią 3.XI. a nie 31.X., jak to ustalił sprzedawca w Gminnej Spółdzielni. Tymczasem w dniu 31.X. kol. Stulebka miał do późnych godzin zajęcia w szkole i nie mógł zgłosić się po odbiór przydziału.

Młody nauczyciel ma również trudności w nabywaniu chleba, gdyż najbliższa piekarnia mieści się w odległości 14 km (w obie strony) od szkoły.

Kol. Stulebka jest słusznie rozgoryczony i ma rację pisać: „Tak nie może i nie powinna pracować GRN, której opiece państwo powierzyło szkoły i nauczycieli. Tak nie powinna postępować GS, której niewątpliwie znane jest zarządzenie Ministerstwa Handlu Wewnętrznego w sprawie sprzedawania nauczycielom produktów w czasie najbardziej dla nich dogodnym”.

Za istniejący stan odpowiada nie tylko Gminna Rada Narodowa. Wielką odpowiedzialność spada na Zarząd Oddziału Powiatowego ZNP i Wydział Oświaty Prezydium PRN w Opocznie. Zatrudniając bowiem młodego, samotnego i niedoświadczzonego nauczyciela w odległej wsi, obowiązkiem ich było zbadać, w jakich warunkach bytowych będzie pracować młody nauczyciel, zobowiązać i dopilnować, aby Gminna Spółdzielnia w Gielniowie i Gminna Rada Narodowa zapewniły nauczycielowi warunki jak najspokojniejszej pracy, szczególnie że trudności, na które skarży się kol. Stulebka, można najlepiej i bez większego trudu załatwić na miejscu. Trzeba tylko dobrej woli odpowiednich władz i prawdziwie szczerze troski o sprawy oświaty i edukacji.

Jakże biurokratyczne i bezduszne jest stanowisko GS w Gielniowie. Nikt w GS nie pomyślał o tym, że nauczyciel Stulebka, aby odebrać przydział, musi przebyć 14 km w obie strony, co nie zawsze jest możliwe akurat w dniu wyznaczonym przez GS.

Nie wątpimy, że Powiatowa Rada Narodowa w Opocznie poczyna przewidywać Prezydium GRN w Gielniowie, że popólna wyrokowanie nie respektując Uchwały Prezydium Rządu w sprawie bezpłatnych mieszkań dla nauczycieli, i udzieli mu wskazówek, jaki ma być stosunek do spraw bytowych nauczyciela. Nie wątpimy, że kolega Stulebłakowi zaopiekują się Zarząd Oddziału Powiatowego ZNP i Wydział Oświaty w Opocznie.

(mk)

DLACZEGO..

...Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Łowiczu nie remontuje domu przy ul. Żukowa 35, dopuszczając do gnicia dachu i sufitu, przez który przecieka woda, niszącą dobytek i zdrowie mieszkańców? Dlaczego urzędnik MRN, który 24.X lustrwał stan mieszkania nauczyciela kol. Jana Szymańskiego w tymże domu, drwinami odpowiedział na słuszne żądanie naprawy dachu ewentualnie udzielenie mieszkania zastępczego?

...Uchwała Prezydium Rządu, na mocy której nauczyciele więcej w miejscowościach do 2000 mieszkańców powinni otrzymywać bezpłatne mieszkania i podwoje celem przywieszenia opału, nie jest respektowana przez sołtysa gromady w Gręboszowie, który pomimo dwukrotnego polecenia Prez. GRN do chwili obecnej nie przydzielił furmanki nauczycielce kol. Swierzb w celu przywieszenia 5 q węgla?

...CEZAS w Łodzi nie nadsyła zamówionych katalogów i nie odpowiada Dyrekcji Technikum Przemysłu Drzewnego w Krzeszowicach, która wysłała w tej sprawie tryz pisma ponałgające?

...MRN w Olkuszu nie przydzieliła mieszkania kol. Marianowi Swierczowi, przewodnikowi drużyny harcerckiej Szkoły Podstawowej nr 1 w Olkuszu, skutkiem czego zmuszony on jest przebywać codziennie do szkoły 8 km w jedną stronę?

MIROSLAWA PUCHALSKA

1) Stefan Zeromski. (Prace wykonane w Zakł. Hist. Lit. Polsk. Epoki Imperializmu Instytutu Badań Literackich pod kierownictwem Ewy Korzeniewskiej). Warszawa 1952. „Czytelnik”, 80, str. 369, 3 n. b.

2) Stefan Zeromski. Szyfrowe prace. Posłowie Janusza Wilhelmięgo. Warszawa 1952. „Czytelnik”, 80, str. 369, 3 n. b.

3) Stefan Zeromski. Ludzie bezdomni. Posłowie Zofii Stefanowskiej. Warszawa 1951. „Czytelnik”, 80, str. 376, 3 n. b.

4) Stefan Zeromski. Popioły. Posłowie Kazimierza Wyki. Warszawa 1951. „Czytelnik”, 80, Posłowie t. 3, str. 293 — 322.

5) Stefan Zeromski. Walka z szatanem. Posłowie Ewy Korzeniewskiej. Warszawa 1951. „Czytelnik”, 80, Posłowie t. 3, Charitas, str. 365 — 380.

6) Stefan Zeromski. Przedwiośnie. Powieści. Posłowie Henryka Markiewicza. Warszawa 1950. „Czytelnik”, 80, str. 368, 2 n. b. Posłowie: str. 344 — 367.

SIATEM NASZYCH INTERWENCJI

WYPŁACONO NALEŻNOŚĆ ZA TZW. GODZINY ULAMKOWE
Wskutek interwencji „Głosu Nauczycielskiego” kol. Stanisławowi Faustmanowi, kier. szkoły podstawowej w Swiniaczu, wypłacono należność za godziny ulamkowe.

ODDANO NAUCZYCIELOWI MIESZKANIE
Kol. Romuald Aneszko z Krasnowa zwrócił się do Redakcji z prośbą o interwencję w sprawie mieszkania, które w okresie wakacji zajął inny mieszkaniec tej miejscowości. Interwencjonalni w Wydziale Oświaty Prez. PRN w Suwałkach, skąd otrzymaliśmy odpowiedź, że sprawa mieszkania kol. Aneszki została załatwiona pozytywnie.

PRZYDZIELONO WĘGIEL
Na skutek interwencji „Głosu Nauczycielskiego” kol. Tadeuszowi Rajnikowi, naucz. Liceum Ogólnokształcącego w Rymanowie, w dniu 11.XI. br. przydzielono 500 kg węgla.

System szkoły siedmioklasowej jest realny tylko w miastach i to tych, gdzie nie ma w pobliżu szkoły zawodowej czy gimnazjum.

Trudno — życie jest zyciem, choć nie raz ciężko jest oddać to, co się zdobyło”.

„Kurier Polski” — 24.X.1954 r.

Program samokształcenia ideologicznego na miesiąc grudzień 1952 r.

SYTUACJA WEWNĘTRZNA ZWIĄZKU
RADZIECKIEGO

ZAJĘCIA I

A. WSTĘP

1. Dalsze umocnienie sytuacji we-wnętrzej Związku Radzieckiego w czasie od XVIII do XIX Zjazdu, zwycięstwo ZSRR w Wielkiej Wojnie Narodowej. Pozostaje to w ścisłym związku z charakterem socjalistycznym narodu radzieckiego. Główne cechy prodującego państwa socjalistycznego są bowiem następujące:

Po pierwsze — najbardziej prodującej w świecie ustroj społeczny i państwowy, w którym nie ma klas wyzyskujących i cała władza należy do ludu.

Po drugie — wysoko rozwinięty przemysł socjalistyczny i wielkie rolnictwo socjalistyczne.

Po trzecie — powszechna piśmienność ludności, obowiązkowe nauczanie dzieci w zakresie VII klas i perspektywa na powszechność nauczania średniego, zbudowanie systemu szkolnictwa wyższego, zapewnienie przygotowania narodowych kadr specjalistów dla wszystkich dziedzin gospodarki i kultury; rozwój nauki i sztuki.

Po czwarte — systematyczne podnoszenie stopy życiowej całej ludności przez zapewnienie wzrostu realnych płac robotników i pracowników umysłowych oraz dochodów chłopów, przez rozwój obrotu towarów, rozbudowę miast i ich gospodarki komunalnej, polepszenie warunków mieszkaniowych, przez szeroką sieć instytucji leczniczych zapewniających ochronę zdrowia ludności.

Po piąte — tryumf ideologii równoprawności wszystkich ras i narodów, ideologii przyjaźni między narodami. W coraz większym stopniu te ostatnie właściwości uzyskują odbicie w stosunkach międzynarodowych, zwłaszcza z krajami wchodzącymi w skład obozu pokoju.

2. Nowy typ stosunków między państwami demokratycznymi, jakiego jeszcze nie znala historia ludzkości. Główny rys charakterystyczny tych stosunków polega na tym, że są one oparte:

a) na całkowitym i rzeczywistym równoprawieniu wszystkich narodów, dużych i małych, na zachowaniu wszystkich praw suwerenności i niepodległości każdego państwa, na niezwłazaniu się do spraw wewnętrznych innego państwa w przeciwieństwie do imperialistycznej polityki dyktatu i ujarzmania narodów;

b) na wzajemnym poszanowaniu interesów narodowych, na zaufaniu i przyjaźni między narodami, w przeciwieństwie do polityki tajnych konszachtów, intryg, jawnej lub utajonej wrogości, uprawianej przez państwa imperialistyczne;

c) na ściślejszej współpracy gospodarczej i wzajemnej pomocy, zapewniającej najbardziej sprzyjające warunki rozwoju gospodarczego w pełnej harmonii z interesami narodowymi każdego kraju, w przeciwieństwie do szalejącej walcii konkurencyjności i rywalizacji i rywalizacji państw na wspólnym dążeniu państw demokratycznych do zapewnienia pokoju, do nawiązania i rozwoju stosunków ekonomicznych i kulturalnych między wszystkimi krajami, niezależnie od ich systemów ekonomicznych i socjalnych, w interesie powszechnym bytu milionów ludzi w wszystkich krajach kuli ziemskiej, w przeciwieństwie do imperialistycznej polityki militarystycznej ekonomiki, przygotowywania

i rozpętywania nowej wojny światowej, ofensywy na stopę życiową mas pracujących. W ten sposób patriotyzm i internacjonalizm stają się w jedno. W praktyce szkolnej należy w pełni wykorzystać te wzory przy kształtowaniu patriotyzmu.

3. Zbudowanie społeczeństwa komunistycznego w drodze stopniowego przechodzenia od socjalizmu do komunizmu, głównym zadaniem wyznaczonym przez XIX Zjazd KPZR, przystąpienie do realizacji wielkich budowli komunizmu. Trzy podstawowe warunki przejścia od socjalizmu do komunizmu:

B. PRZEMYSŁ

1. Nieprzerwany wzrost produkcji społecznej.

2. Prymat grupy A (produkcji środków produkcji) nad grupą B (produkcji środków konsumpcji) czynnikiem dalszego rozwoju gospodarki narodowej w latach powojennych.

3. Zadania piętego pięciopięciu planu rozwoju Związku Radzieckiego w dziedzinie przemysłu:

a) Potężny rozwój hutnictwa, dalsza elektryfikacja kraju, rozwój przemysłu paliw, przemysłu budowy maszyn i przemysłu chemicznego.

b) Wzrost produkcji środków produkcji podstawą szybkiego wzrostu produkcji środków konsumpcji.

c) Walka o dalszy wzrost wydajności pracy w oparciu o mechanizację i automatyzację produkcji.

4. Reżim oszczędności — najważniejsza dzwignia dalszego rozwoju gospodarki narodowej.

a) Własne zasoby, wewnętrzne źródła akumulacji — podstawą rozwoju gospodarki socjalistycznej. System oszczędnościowy warunkiem stworzenia wewnętrznogospodarczej akumulacji (nagromadzenia) i prawidłowego wykorzystania nagromadzonych środków. Walka o pełne wykorzystanie mocy produkcyjnej, o lepsze wykorzystanie wewnętrznych zasobów przedsiębiorstw. Walka o obniżenie kosztów produkcji.

b) Wzrost zmniejszenia wydatków nieprodukcyjnych (przewóz, przechowanie produktów).

Walka o zmniejszenie wydatków na aparat administracyjny (walka z przerastającymi administracyjnymi i biurokratycznym stosem do produkcji).

b) Wychowanie ludzi radzieckich w duchu troskliwego stosunku do społecznej własności.

Rozwinięcie na szerszą skalę współzawodniczenia socjalistycznego — podstawowy metody wychowania socjalistycznego stosunku do pracy.

Reżim oszczędności i rozwój socjalistycznego współzawodniczenia warunkiem realizacji Planu 6-letniego w Polsce.

5. Wnioski z doświadczeń socjalistycznego uprzemysłowienia Związku Radzieckiego dla Polski Ludowej.

3. Zadania piętego pięciopięciu planu rozwoju Związku Radzieckiego w dziedzinie przemysłu:

a) Potężny rozwój hutnictwa, dalsza elektryfikacja kraju, rozwój przemysłu paliw, przemysłu budowy maszyn i przemysłu chemicznego.

b) Wzrost produkcji środków produkcji podstawą szybkiego wzrostu produkcji środków konsumpcji.

c) Walka o dalszy wzrost wydajności pracy w oparciu o mechanizację i automatyzację produkcji.

4. Reżim oszczędności — najważniejsza dzwignia dalszego rozwoju gospodarki narodowej.

a) Własne zasoby, wewnętrzne źródła akumulacji — podstawą rozwoju gospodarki socjalistycznej. System oszczędnościowy warunkiem stworzenia wewnętrznogospodarczej akumulacji (nagromadzenia) i prawidłowego wykorzystania nagromadzonych środków. Walka o pełne wykorzystanie mocy produkcyjnej, o lepsze wykorzystanie wewnętrznych zasobów przedsiębiorstw. Walka o obniżenie kosztów produkcji.

b) Wzrost zmniejszenia wydatków nieprodukcyjnych (przewóz, przechowanie produktów).

Walka o zmniejszenie wydatków na aparat administracyjny (walka z przerastającymi administracyjnymi i biurokratycznym stosem do produkcji).

b) Wychowanie ludzi radzieckich w duchu troskliwego stosunku do społecznej własności.

Rozwinięcie na szerszą skalę współzawodniczenia socjalistycznego — podstawowy metody wychowania socjalistycznego stosunku do pracy.

Reżim oszczędności i rozwój socjalistycznego współzawodniczenia warunkiem realizacji Planu 6-letniego w Polsce.

5. Wnioski z doświadczeń socjalistycznego uprzemysłowienia Związku Radzieckiego dla Polski Ludowej.

4. Reżim oszczędności — najważniejsza dzwignia dalszego rozwoju gospodarki narodowej.

a) Własne zasoby, wewnętrzne źródła akumulacji — podstawą rozwoju gospodarki socjalistycznej. System oszczędnościowy warunkiem stworzenia wewnętrznogospodarczej akumulacji (nagromadzenia) i prawidłowego wykorzystania nagromadzonych środków. Walka o pełne wykorzystanie mocy produkcyjnej, o lepsze wykorzystanie wewnętrznych zasobów przedsiębiorstw. Walka o obniżenie kosztów produkcji.

b) Wzrost zmniejszenia wydatków nieprodukcyjnych (przewóz, przechowanie produktów).

Walka o zmniejszenie wydatków na aparat administracyjny (walka z przerastającymi administracyjnymi i biurokratycznym stosem do produkcji).

b) Wychowanie ludzi radzieckich w duchu troskliwego stosunku do społecznej własności.

Rozwinięcie na szerszą skalę współzawodniczenia socjalistycznego — podstawowy metody wychowania socjalistycznego stosunku do pracy.

Reżim oszczędności i rozwój socjalistycznego współzawodniczenia warunkiem realizacji Planu 6-letniego w Polsce.

5. Wnioski z doświadczeń socjalistycznego uprzemysłowienia Związku Radzieckiego dla Polski Ludowej.

4. Reżim oszczędności — najważniejsza dzwignia dalszego rozwoju gospodarki narodowej.

a) Własne zasoby, wewnętrzne źródła akumulacji — podstawą rozwoju gospodarki socjalistycznej. System oszczędnościowy warunkiem stworzenia wewnętrznogospodarczej akumulacji (nagromadzenia) i prawidłowego wykorzystania nagromadzonych środków. Walka o pełne wykorzystanie mocy produkcyjnej, o lepsze wykorzystanie wewnętrznych zasobów przedsiębiorstw. Walka o obniżenie kosztów produkcji.

b) Wzrost zmniejszenia wydatków nieprodukcyjnych (przewóz, przechowanie produktów).

Walka o zmniejszenie wydatków na aparat administracyjny (walka z przerastającymi administracyjnymi i biurokratycznym stosem do produkcji).

b) Wychowanie ludzi radzieckich w duchu troskliwego stosunku do społecznej własności.

Rozwinięcie na szerszą skalę współzawodniczenia socjalistycznego — podstawowy metody wychowania socjalistycznego stosunku do pracy.

Reżim oszczędności i rozwój socjalistycznego współzawodniczenia warunkiem realizacji Planu 6-letniego w Polsce.

5. Wnioski z doświadczeń socjalistycznego uprzemysłowienia Związku Radzieckiego dla Polski Ludowej.

4. Reżim oszczędności — najważniejsza dzwignia dalszego rozwoju gospodarki narodowej.

a) Własne zasoby, wewnętrzne źródła akumulacji — podstawą rozwoju gospodarki socjalistycznej. System oszczędnościowy warunkiem stworzenia wewnętrznogospodarczej akumulacji (nagromadzenia) i prawidłowego wykorzystania nagromadzonych środków. Walka o pełne wykorzystanie mocy produkcyjnej, o lepsze wykorzystanie wewnętrznych zasobów przedsiębiorstw. Walka o obniżenie kosztów produkcji.

b) Wzrost zmniejszenia wydatków nieprodukcyjnych (przewóz, przechowanie produktów).

Walka o zmniejszenie wydatków na aparat administracyjny (walka z przerastającymi administracyjnymi i biurokratycznym stosem do produkcji).

b) Wychowanie ludzi radzieckich w duchu troskliwego stosunku do społecznej własności.

Rozwinięcie na szerszą skalę współzawodniczenia socjalistycznego — podstawowy metody wychowania socjalistycznego stosunku do pracy.

Reżim oszczędności i rozwój socjalistycznego współzawodniczenia warunkiem realizacji Planu 6-letniego w Polsce.

5. Wnioski z doświadczeń socjalistycznego uprzemysłowienia Związku Radzieckiego dla Polski Ludowej.

4. Reżim oszczędności — najważniejsza dzwignia dalszego rozwoju gospodarki narodowej.

a) Własne zasoby, wewnętrzne źródła akumulacji — podstawą rozwoju gospodarki socjalistycznej. System oszczędnościowy warunkiem stworzenia wewnętrznogospodarczej akumulacji (nagromadzenia) i prawidłowego wykorzystania nagromadzonych środków. Walka o pełne wykorzystanie mocy produkcyjnej, o lepsze wykorzystanie wewnętrznych zasobów przedsiębiorstw. Walka o obniżenie kosztów produkcji.

b) Wzrost zmniejszenia wydatków nieprodukcyjnych (przewóz, przechowanie produktów).

Walka o zmniejszenie wydatków na aparat administracyjny (walka z przerastającymi administracyjnymi i biurokratycznym stosem do produkcji).

b) Wychowanie ludzi radzieckich w duchu troskliwego stosunku do społecznej własności.

Rozwinięcie na szerszą skalę współzawodniczenia socjalistycznego — podstawowy metody wychowania socjalistycznego stosunku do pracy.

Reżim oszczędności i rozwój socjalistycznego współzawodniczenia warunkiem realizacji Planu 6-letniego w Polsce.

5. Wnioski z doświadczeń socjalistycznego uprzemysłowienia Związku Radzieckiego dla Polski Ludowej.

4. Reżim oszczędności — najważniejsza dzwignia dalszego rozwoju gospodarki narodowej.

a) Własne zasoby, wewnętrzne źródła akumulacji — podstawą rozwoju gospodarki socjalistycznej. System oszczędnościowy warunkiem stworzenia wewnętrznogospodarczej akumulacji (nagromadzenia) i prawidłowego wykorzystania nagromadzonych środków. Walka o pełne wykorzystanie mocy produkcyjnej, o lepsze wykorzystanie wewnętrznych zasobów przedsiębiorstw. Walka o obniżenie kosztów produkcji.

b) Wzrost zmniejszenia wydatków nieprodukcyjnych (przewóz, przechowanie produktów).

Walka o zmniejszenie wydatków na aparat administracyjny (walka z przerastającymi administracyjnymi i biurokratycznym stosem do produkcji).

b) Wychowanie ludzi radzieckich w duchu troskliwego stosunku do społecznej własności.

Rozwinięcie na szerszą skalę współzawodniczenia socjalistycznego — podstawowy metody wychowania socjalistycznego stosunku do pracy.

Reżim oszczędności i rozwój socjalistycznego współzawodniczenia warunkiem realizacji Planu 6-letniego w Polsce.

5. Wnioski z doświadczeń socjalistycznego uprzemysłowienia Związku Radzieckiego dla Polski Ludowej.

4. Reżim oszczędności — najważniejsza dzwignia dalszego rozwoju gospodarki narodowej.

a) Własne zasoby, wewnętrzne źródła akumulacji — podstawą rozwoju gospodarki socjalistycznej. System oszczędnościowy warunkiem stworzenia wewnętrznogospodarczej akumulacji (nagromadzenia) i prawidłowego wykorzystania nagromadzonych środków. Walka o pełne wykorzystanie mocy produkcyjnej, o lepsze wykorzystanie wewnętrznych zasobów przedsiębiorstw. Walka o obniżenie kosztów produkcji.

b) Wzrost zmniejszenia wydatków nieprodukcyjnych (przewóz, przechowanie produktów).

Walka o zmniejszenie wydatków na aparat administracyjny (walka z przerastającymi administracyjnymi i biurokratycznym stosem do produkcji).

b) Wychowanie ludzi radzieckich w duchu troskliwego stosunku do społecznej własności.

Rozwinięcie na szerszą skalę współzawodniczenia socjalistycznego — podstawowy metody wychowania socjalistycznego stosunku do pracy.

Reżim oszczędności i rozwój socjalistycznego współzawodniczenia warunkiem realizacji Planu 6-letniego w Polsce.

5. Wnioski z doświadczeń socjalistycznego uprzemysłowienia Związku Radzieckiego dla Polski Ludowej.

4. Reżim oszczędności — najważniejsza dzwignia dalszego rozwoju gospodarki narodowej.

a) Własne zasoby, wewnętrzne źródła akumulacji — podstawą rozwoju gospodarki socjalistycznej. System oszczędnościowy warunkiem stworzenia wewnętrznogospodarczej akumulacji (nagromadzenia) i prawidłowego wykorzystania nagromadzonych środków. Walka o pełne wykorzystanie mocy produkcyjnej, o lepsze wykorzystanie wewnętrznych zasobów przedsiębiorstw. Walka o obniżenie kosztów produkcji.

b) Wzrost zmniejszenia wydatków nieprodukcyjnych (przewóz, przechowanie produktów).

Walka o zmniejszenie wydatków na aparat administracyjny (walka z przerastającymi administracyjnymi i biurokratycznym stosem do produkcji).

b) Wychowanie ludzi radzieckich w duchu troskliwego stosunku do społecznej własności.

Rozwinięcie na szerszą skalę współzawodniczenia socjalistycznego — podstawowy metody wychowania socjalistycznego stosunku do pracy.

Reżim oszczędności i rozwój socjalistycznego współzawodniczenia warunkiem realizacji Planu 6-letniego w Polsce.

5. Wnioski z doświadczeń socjalistycznego uprzemysłowienia Związku Radzieckiego dla Polski Ludowej.

4. Reżim oszczędności — najważniejsza dzwignia dalszego rozwoju gospodarki narodowej.

a) Własne zasoby, wewnętrzne źródła akumulacji — podstawą rozwoju gospodarki socjalistycznej. System oszczędnościowy warunkiem stworzenia wewnętrznogospodarczej akumulacji (nagromadzenia) i prawidłowego wykorzystania nagromadzonych środków. Walka o pełne wykorzystanie mocy produkcyjnej, o lepsze wykorzystanie wewnętrznych zasobów przedsiębiorstw. Walka o obniżenie kosztów produkcji.

b) Wzrost zmniejszenia wydatków nieprodukcyjnych (przewóz, przechowanie produktów).

Walka o zmniejszenie wydatków na aparat administracyjny (walka z przerastającymi administracyjnymi i biurokratycznym stosem do produkcji).

b) Wychowanie ludzi radzieckich w duchu troskliwego stosunku do społecznej własności.

Rozwinięcie na szerszą skalę współzawodniczenia socjalistycznego — podstawowy metody wychowania socjalistycznego stosunku do pracy.

Reżim oszczędności i rozwój socjalistycznego współzawodniczenia warunkiem realizacji Planu 6-letniego w Polsce.

5. Wnioski z doświadczeń socjalistycznego uprzemysłowienia Związku Radzieckiego dla Polski Ludowej.

4. Reżim oszczędności — najważniejsza dzwignia dalszego rozwoju gospodarki narodowej.

a) Własne zasoby, wewnętrzne źródła akumulacji — podstawą rozwoju gospodarki socjalistycznej. System oszczędnościowy warunkiem stworzenia wewnętrznogospodarczej akumulacji (nagromadzenia) i prawidłowego wykorzystania nagromadzonych środków. Walka o pełne wykorzystanie mocy produkcyjnej, o lepsze wykorzystanie wewnętrznych zasobów przedsiębiorstw. Walka o obniżenie kosztów produkcji.

b) Wzrost zmniejszenia wydatków nieprodukcyjnych (przewóz, przechowanie produktów).

Walka o zmniejszenie wydatków na aparat administracyjny (walka z przerastającymi administracyjnymi i biurokratycznym stosem do produkcji).

b) Wychowanie ludzi radzieckich w duchu troskliwego stosunku do społecznej własności.

Rozwinięcie na szerszą skalę współzawodniczenia socjalistycznego — podstawowy metody wychowania socjalistycznego stosunku do pracy.

Reżim oszczędności i rozwój socjalistycznego współzawodniczenia warunkiem realizacji Planu 6-letniego w Polsce.

5. Wnioski z doświadczeń socjalistycznego uprzemysłowienia Związku Radzieckiego dla Polski Ludowej.

4. Reżim oszczędności — najważniejsza dzwignia dalszego rozwoju gospodarki narodowej.

a) Własne zasoby, wewnętrzne źródła akumulacji — podstawą rozwoju gospodarki socjalistycznej. System oszczędnościowy warunkiem stworzenia wewnętrznogospodarczej akumulacji (nagromadzenia) i prawidłowego wykorzystania nagromadzonych środków. Walka o pełne wykorzystanie mocy produkcyjnej, o lepsze wykorzystanie wewnętrznych zasobów przedsiębiorstw. Walka o obniżenie kosztów produkcji.

b) Wzrost zmniejszenia wydatków nieprodukcyjnych (przewóz, przechowanie produktów).

Walka o zmniejszenie wydatków na aparat administracyjny (walka z przerastającymi administracyjnymi i biurokratycznym stosem do produkcji).

b) Wychowanie ludzi radzieckich w duchu troskliwego stosunku do społecznej własności.

Rozwinięcie na szerszą skalę współzawodniczenia socjalistycznego — podstawowy metody wychowania socjalistycznego stosunku do pracy.

Reżim oszczędności i rozwój socjalistycznego współzawodniczenia warunkiem realizacji Planu 6-letniego w Polsce.

5. Wnioski z doświadczeń socjalistycznego uprzemysłowienia Związku Radzieckiego dla Polski Ludowej.

4. Reżim oszczędności — najważniejsza dzwignia dalszego rozwoju gospodarki narodowej.

a) Własne zasoby, wewnętrzne źródła akumulacji — podstawą rozwoju gospodarki socjalistycznej. System oszczędnościowy warunkiem stworzenia wewnętrznogospodarczej akumulacji (nagromadzenia) i prawidłowego wykorzystania nagromadzonych środków. Walka o pełne wykorzystanie mocy produkcyjnej, o lepsze wykorzystanie wewnętrznych zasobów przedsiębiorstw. Walka o obniżenie kosztów produkcji.

b) Wzrost zmniejszenia wydatków nieprodukcyjnych (przewóz, przechowanie produktów).

Walka o zmniejszenie wydatków na aparat administracyjny (walka z przerastającymi administracyjnymi i biurokratycznym stosem do produkcji).

b) Wychowanie ludzi radzieckich w duchu troskliwego stosunku do społecznej własności.

Rozwinięcie na szerszą skalę współzawodniczenia socjalistycznego — podstawowy metody wychowania socjalistycznego stosunku do pracy.

Reżim oszczędności i rozwój socjalistycznego współzawodniczenia warunkiem realizacji Planu 6-letniego w Polsce.

5. Wnioski z doświadczeń socjalistycznego uprzemysłowienia Związku Radzieckiego dla Polski Ludowej.

4. Reżim oszczędności — najważniejsza dzwignia dalszego rozwoju gospodarki narodowej.

a) Własne zasoby, wewnętrzne źródła akumulacji — podstawą rozwoju gospodarki socjalistycznej. System oszczędnościowy warunkiem stworzenia wewnętrznogospodarczej akumulacji (nagromadzenia) i prawidłowego wykorzystania nagromadzonych środków. Walka o pełne wykorzystanie mocy produkcyjnej, o lepsze wykorzystanie wewnętrznych zasobów przedsiębiorstw. Walka o obniżenie kosztów produkcji.

b) Wzrost zmniejszenia wydatków nieprodukcyjnych (przewóz, przechowanie produktów).

Walka o zmniejszenie wydatków na aparat administracyjny (walka z przerastającymi administracyjnymi i biurokratycznym stosem do produkcji).

b) Wychowanie ludzi radzieckich w duchu troskliwego stosunku do społecznej własności.

Rozwinięcie na szerszą skalę współzawodniczenia socjalistycznego — podstawowy metody wychowania socjalistycznego stosunku do pracy.

Reżim oszczędności i rozwój socjalistycznego współzawodniczenia warunkiem realizacji Planu 6-letniego w Polsce.

5. Wnioski z doświadczeń socjalistycznego uprzemysłowienia Związku Radzieckiego dla Polski Ludowej.

4. Reżim oszczędności — najważniejsza dzwignia dalszego rozwoju gospodarki narodowej.

a) Własne zasoby, wewnętrzne źródła akumulacji — podstawą rozwoju gospodarki socjalistycznej. System oszczędnościowy warunkiem stworzenia wewnętrznogospodarczej akumulacji (nagromadzenia) i prawidłowego wykorzystania nagromadzonych środków. Walka o pełne wykorzystanie mocy produkcyjnej, o lepsze wykorzystanie wewnętrznych zasobów przedsiębiorstw. Walka o obniżenie kosztów produkcji.

b) Wzrost zmniejszenia wydatków nieprodukcyjnych (przewóz, przechowanie produktów).

Walka o zmniejszenie wydatków na aparat administracyjny (walka z przerastającymi administracyjnymi i biurokratycznym stosem do produkcji).

b) Wychowanie ludzi radzieckich w duchu troskliwego stosunku do społecznej własności.

Rozwinięcie na szerszą skalę współzawodniczenia socjalistycznego — podstawowy metody wychowania socjalistycznego stosunku do pracy.

Reżim oszczędności i rozwój socjalistycznego współzawodniczenia warunkiem realizacji Planu 6-letniego w Polsce.

5. Wnioski z doświadczeń socjalistycznego uprzemysłowienia Związku Radzieckiego dla Polski Ludowej.

4. Reżim oszczędności — najważ